

LE PRINS FORMAT

fly. Men det er som om, Saint-Exupéry er vejet tilbage for at skulle kaste en alt for realistisk fremstilling oven på den eventyragtige gengivelse af fortællingens øvrige figurer.

Af de tegninger Saint-Exupéry har valgt at benytte i den endelige udgave, er det værd at hæfte sig ved den første og den sidste. Igen er det tvetydigheden, der viser sig. Bogen begynder med et billede af en kvælerslange, der er ved at sluge sit bytte. Et temmelig råt billede, men hvorom piloten skriver: »Da jeg var seks år, så jeg et pragtfuldt billede i en bog om urskoven.« I bogens forord gives der imidlertid udtryk for, at Saint-Exupéry med denne tegning har villet lave et symbol på den vestlige civilisation, der var ved at blive ædt op af det nazistiske styre. Af det på dette tidspunkt »totalt uovervundne barbarik, som der står.

Afslutningsbilledet udgøres helt enkelt af to streger og af en stjerne ovenover. Det forestiller det ørkenlandskab, hvor den lille prins forsvandt. Om dette billede skriver den nu tæmmede pilot sidst i bogen: »Dette er for mig blevet det smukkeste og det tristeste landskab i verden.« Igen: glæden og melankolien side om side.

Et vigtigt afsnit i fortællingen, som nok ofte glemmes til fordel for selve historien om den lille prins, er pilotens epilog. Her føres fortællingens tvetydighed helt igennem og kulminerer. En dag sker der det besynderlige for piloten, at han kommer i tanke om, at han har glemt at sætte en læderrem på mundkurven til fåret.

Prinsen bad om et får, fordi det kunne spise de farlige baobabskud, men han bemærkede at får også spiser roser. Piloten advarede prinsen en mundkurv men glemte, at læderremmen også skulle fastgøres. Man søger at udrydde et onde, men der følger ofte et nyt i kølvandet. Det er i denne usikkerhed, i dette ubesvarede spørgsmål hele fortællingens pointe ligger.

barnlig forklædning, beregnet til voksne og med det formål at se tingene med friske øjne. Den lader de to formål smelte sammen og hæver sig over dem i en fortælling, der bygger på andre registre, og som skaber en ny stil, der ikke kan henregnes til nogen genre i litteraturhistorien.»

Den nye jubilæumsudgave af Den lille Prins, med sit tykke bind og de store farveillustrationer, er så smuk, at man kunne fristes til ikke at overlade den til ivrige og fedtede børnefinger. Men det ville være synd. Altså ikke at overlade den. Bogen fortjener ikke bare at være pæn, men også at blive gjort tam af omtalte fingre.

Antoine de Saint-Exupéry: Den Lille Prins. 117 sider. 298 kr. Forlag: Lindhardt og Ringhof. (Udk. den 23. febr.)

